

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 7

Capitolul 6: Campanie în Polonia

Adevărul este atât de fragil încât are nevoie de o gardă de corp de minciuni care să-l protejeze."

Winston S. Churchill

Cu războiul împotriva Poloniei aproape câștigat, "Hitler s-a ridicat în Reichstag pentru a se lăuda cu triumful său asupra unui popor fără apărare". Acesta a fost modul în care Walter Cronkite, un purtător de cuvânt al istoricilor convenționali și al propagandiștilor antinaziști, i-a descris pe polonezii din 1939. De atunci, portretul său a devenit dogmă istorică, Polonia fiind încă descrisă ca o țară iubitoare de pace, prea timidă și prea mică pentru a se apăra de intimidarea lui Hitler. Dar, după cum s-a menționat în capitolul anterior, polonezii i-au indignat pe aliații britanici și francezi prin refuzul lor încăpățânat de a negocia pașnic. Și nu erau nici pe departe "un popor fără apărare". Deoarece Polonia modernă a fost creată în urma

Primului Război Mondial, mareșalul Jozef Pilsudski a promovat programe extinse de înarmare pentru a se alinia politicilor sale externe agresive. El era cunoscut ca un scandalagiu belicos în întreaga Europă de Est și s-a angajat în încăierări cu toți vecinii săi, inclusiv cu germanii din Silezia, care erau de fapt "un popor fără apărare" la începutul anilor 1920, când le-a ocupat teritoriul, încălcând flagrant dreptul internațional. Chiar și autorii aliați ai Tratatului de la Versailles i-au exasperat pe polonezi pentru victimizarea lașă a germanilor dezarmați.

În același timp, Pilsudski a organizat un atac în toată regula asupra URSS. Deși a eșuat, el a împiedicat sovieticii să contra-invadeze Polonia. În ziua în care național-socialismul a fost ales la putere în Germania, Pilsudski, fără nicio provocare, a trimis un emisar secret la Paris, unde a fost propusă o invazie comună a Reich-ului. Francezii, prost pregătiți, au fost îngroziți și au refuzat să ia în considerare sugestia sa criminală de a porni un război nedeclarat împotriva unei națiuni prea slabe pentru a fi amenințat pe cineva, cu atât mai puțin pe belicoșii polonezi. Pilsudski era căsătorit cu o evreică, ceea ce explica animozitatea sa personală față de germani în general și față de național-socialism în special.

După cum s-a menționat în capitolul anterior, guvernul polonez a semnat un tratat de prietenie cu Reichul în ianuarie 1934. În același timp, Pilsudski l-a trimis pe ambasadorul său, Millstein, în Lituania, într-un efort ascuns de a atrage conducerea acestei națiuni baltice într-o alianță militară comună împotriva Germaniei. Millstein, un ginere al casei bancare internaționale Rothschild din Paris, a fost primit cu răceală de lituanieni, a căror veche capitală, Vilnius, fusese confiscată și era încă deținută de Marshall, care făcea afaceri duble.

După moartea sa din cauza cancerului sau a otrăvirii, în 1935, producția poloneză de armament a continuat nestingherită, dar unii oficiali de la Varșovia au început să înțeleagă nebunia sinucigașă de a se opune simultan atât lui Stalin, cât și lui Hitler, și au înclinat spre *apropierea de* Noua Germanie. Încet-încet, cele două țări s-au apropiat, până când cântecul de sirenă al cuceririi ușoare al lui Bullitt i-a dus pe polonezi la pierzanie. Până în august 1939, agitația populară împotriva lui Hitler în Polonia a atins cote maxime, ceea ce a dus la acțiuni necontrolate ale mulțimii îndreptate împotriva celor 1,5 milioane de germani din țară. Câți dintre aceștia au fost târați din casele lor și bătuți sau uciși cu pietre de gloata furioasă nu au fost niciodată stabiliți cu exactitate, deși estimările Crucii Roșii Internaționale plasează cifra la peste 3 000 de bărbați, femei și copii pe o perioadă de douăzeci de ani începând din 1919. Aproximativ 500 de cetățeni germani au fost asasinați de polonezii furioși numai în cursul anului 1939. Documentele elvețiene care atestă atrocitățile poloneze împotriva minorității germane, deși sunt disponibile publicului de peste 60 de ani, reprezintă un factor neglijat în relațiile germano-poloneze dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.

În timp ce strategii militari britanici discutau la Londra cu pionii lor polonezi, cel mai important ziar polonez, *Kurier Polski*, a publicat banner-titluri care cereau: "Germania trebuie distrusă!" (*Goebbels*, p.304). Condițiile isterice de la sfârșitul verii 1939 au fost descrise de un căpitan de u-boat german, Werner Hartmann. "De săptămâni întregi, în Polonia erau tulburări", își amintea el. "Ziarele și cabaretele își băteau joc de poporul german. Cetățenii germani erau, fără teme, acuzați și arestați. Etnicii germani au fost linșați. Generalul Ironside (șeful Statului Major Imperial britanic) a inspectat armata poloneză. Militarii megalomani din balonul-cap vorbeau despre bătălia de la Tempelhof (adică Berlin) și despre "granița" de pe Elba. Danzigul era izolat sistematic, iar Gdingen --- o formațiune schizofrenică alcătuită din blocuri de beton, pe jumătate terminate, și garduri de lemn de-a lungul mării --- trebuia să devină marele port al Europei de Est. În fiecare zi, titlurile ziarelor relatau noi excese din ce în ce mai îngrijorătoare ale acestui șovinism crescând. Odată, se spunea că o flotă poloneză ne va pregăti un Salamis în Marea Baltică, iar valurile se vor înroși de sângele nostru până la stâncile de cretă albă din Ruegen" (33).

Cu toate acestea, Hitler nu avea nicio intenție să facă jocul dușmanilor săi prin declanșarea unui război al cărui rezultat nimeni nu-l putea ghici. Frustrate de auto-controlul său de fier, autoritățile de la Varșovia au ordonat nebunește forțelor speciale poloneze să atace micul oraș german de frontieră Gleiwitz, pe care l-au ocupat efectiv la 31 august 1939. În total, polonezii au lansat aproximativ 35 de ieșiri peste frontierele estice ale celui de-al Treilea Reich, atacuri care nu sunt niciodată menționate de istoricii de curte care încearcă să îl prezinte pe Hitler drept singurul agresor. Chiar și acum, acesta a căutat o încetare negociată a luptelor. După cum au fost forțați să recunoască scriitorii antinaziști de la *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two*, "invazia germană a Poloniei a fost lansată după ce ambasadorul polonez la Berlin a refuzat să vadă propunerile lui Hitler pentru o soluție pașnică la problema Danzigului și a Coridorului" (22). Cu țara sa atacată, Führerului nu i-a mai rămas altă opțiune decât să ordone contramăsuri. În consecință, în dimineața zilei de 1 septembrie, polonezii au primit ceea ce își doreau, când Blitzkrieg-ul s-a abătut asupra lor ca mânia lui Dumnezeu.

Tocmai atunci, Ducele și-a demonstrat hotărârea pentru pace, solicitând organizarea unei conferințe a cinci puteri la Paris, pe 5 septembrie, "pentru a examina clauzele din Tratatul de la Versailles, care sunt la originea problemelor". Hitler a fost de acord și le-a spus britanicilor și francezilor că își va opri atacul și se va retrage din Polonia, numai dacă i se va permite să păstreze orașul german Danzig - german. La această cerere iminent rezonabilă, democrațiile occidentale au preferat războiul, cu toate consecințele sale reciproc catastrofale.

Polonia se înarmase timp de douăzeci de ani. Și o privire asupra armatei sale es-

te suficientă pentru a arăta că polonezii nu erau deloc "fără apărare". Ei au mobilizat o armată de un milion de oameni în treizeci de divizii de infanterie echipate modern, susținute de o "apărare națională" de 100 000 de rezerviști. *Enciclopedia Cavendish* descrie armata poloneză drept "una dintre cele mai mari din lume"(22). Infanteria poloneză a fost sprijinită de o brigadă blindată de nu mai puțin de 300 de tancuri, ceea ce demontează mitul aliat al cavaleriei lirice poloneze ca fiind singurul său mijloc de apărare. Polonezii operau regimente de cai (37 în total), dar la fel făceau toate celelalte națiuni moderne din lume - inclusiv Germania și SUA; unitățile de cavalerie erau încă o parte integrantă a războiului contemporan.

Necunoscut majorității studenților celui de-al Doilea Război Mondial, polonezii dispuneau de o marină modernă formată din cinci submarine, patru distrugătoare, șase dragătoare de mine și un minator. Deși aceste forțe par slabe în comparație cu cele ale altor marine, ele erau potrivite pentru limitele Mării Baltice și, cu siguranță, mai moderne decât adversarul lor greoi, învechitul *Schleswig-Holstein*, care a tras primele focuri de armă germane din cel de-al Doilea Război Mondial. Forțele navale ale Varșoviei au continuat să lupte mult timp după căderea capitalei în octombrie 1939. O jumătate de an mai târziu, de exemplu, la 8 aprilie 1940, transportul german *Rio de Janeiro* a fost scufundat în Marea Baltică de un submarin polonez, *Orzel*.

Polonezii aveau o flotă aeriană de aproape o mie de avioane. Bombardierul mediu avansat P.37 "Elk" zbura cu 40 de mile pe oră mai repede decât bombardierul mediu german de top, Heinkel He 111H-16, chiar dacă ambele aeronave transportau încărcături echivalente de 5.600 de lire sterline de bombe fiecare. Bombardierul monomotor PZL P.23 a fost cel mai numeros tip de aeronavă aflat în serviciul Forțelor Aeriene Poloneze la începutul războiului, 114 exemplare servind în unități de primă linie, cu alte 11 primite ca înlocuitori. Capabil să opereze de pe aerodromuri improvizate, robustul *Karas*, sau "Carp", transporta o încărcătură de bombe de 1.330 de lire sterline la 186 m.p.h. și era înarmat atât la pozițiile tunarilor dorsali, cât și ventrali, ceea ce îl făcea mai bine apărat decât omologii germani, bimotoarele Messerschmitt-110 sau bombardierul în picaj *Stuka*.

Dar primul avion de luptă al Forțelor Aeriene Poloneze a fost aguilul PZL P.11, un monoplan cu aripi înalte produs de *Panstwowe Zakłady Lotnicze* din Varșovia, Uzinele Naționale de Aviație. Deși mai lent decât majoritatea adversarilor săi din Luftwaffe, P.11 era rapid și foarte manevrabil. În mâinile unui aviator priceput (și mulți piloți polonezi erau aviatori superbi), P.11 era un adversar formidabil. Majoritatea istoriilor celui de-al Doilea Război Mondial nu menționează că prima victorie aeriană din campania din Polonia a fost obținută de un singur pilot de P.11 asupra a două bombardiere medii Dornier. Și 285 de avioane Luftwaffe pierdute în timpul scurtei campanii au mărturisit abilitățile de luptă ale Forțelor Aeriene Polo-

neze.

În timp ce Messerschmitt Me 109E era superior avionului de război polonez (la fel ca orice alt avion de vânătoare din lume la acea vreme), P.11 era la egalitate și chiar superior modelelor de urmărire pilotate de forțele aeriene contemporane din întreaga lume. P.11 era la fel de bun, dacă nu chiar mai performant decât biplanele Polikarpov din Rusia, CR-42 din Italia, Gloster *Gladiator* din RAF, Mitsubishi A5M din Japonia (nume de cod american, *Claude*) sau Brewster *Buffalo* din America - *toate* avioane de război de primă linie în 1939. Departe de a fi "în mare parte învechite", avioanele poloneze erau standard sau mai bune pentru vremea lor, iar uneori, ca în cazul *Elk-ului*, aparate de ultimă generație.

Principalele relatări ale celui de-al Doilea Război Mondial prezintă invariabil adversarii învinși de național-socialiști ca fiind slabi sau lipsiți de apărare, pentru a susține imaginea propagandistică a adeptilor lui Hitler ca niște bătăuși care nu ar putea câștiga niciodată o luptă dreaptă. Intențiile lor sunt evidente și extraistorice. Zecile de mii de morți, dispăruți și răniți din Wehrmacht în mai puțin de o lună de luptă sunt dovada că germanii nu s-au plimbat pur și simplu prin Polonia spre o victorie ușoară. Denigrarea rezistenței poloneze drept "inutilă" sau "patetică" înseamnă înjosirea trupelor terestre, marinarilor și aviatorilor care au luptat cu atâta îndemânare și curaj pentru țara lor, trădați fiind de aliații occidentali și de propriii lor conducători. După cum Adolf Hitler însuși a recunoscut public la Danzig după campanie: "În acest moment, să le facem pe deplin dreptate soldaților polonezi. Polonezii au luptat cu curaj în multe locuri. Subofițerii lor au făcut tot ce le-a stat în putință. Ofițerilor lor le-a lipsit inteligența. Comandamentul lor suprem a fost un eșec absolut. Organizarea lor a fost doar poloneză".

Niciun exemplu mai bun al adevărului evaluării sale nu poate fi găsit în afara apărării de către polonezi a Westerplatte din fața portului Danzig. Încă din 1924, aceștia construiseră în secret peninsula pentru a o transforma într-o importantă facilități militară de tranzit, împotriva asigurărilor date de politicienii de la Varșovia negociatorilor Ligii Națiunilor care încercau să liniștească potențialul punct critic dintre Germania și Polonia. Potrivit istoricului polonez, Maciej Jonasz, "trebuie remarcat faptul că locațiile pozițiilor din subsol (ale cetății armate) trebuiau ținute ascunse, deoarece existența lor era interzisă de termenii acordului care reglementa existența facilității. Ele erau ținute secrete chiar și față de personalul subaltern al gărzii, care era rotit la fiecare șase luni. Doar ofițerii și subofițerii superiori știau despre pozițiile de luptă subterane ... " (66). Acest vâl de strict secret ascundea o instalație armată de ultimă generație, întărită cu beton, compusă din numeroase posturi de mitraliere, mortiere și artilerie, deservite de o companie de trupe de elită. Existența unei astfel de fortificații clandestine, chiar ilegale, cu *cincisprezece ani* înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, a dezvăluit pregătirile

poloneze pentru un conflict cu Germania și cu mult înainte ca Hitler, care este încă învinuit pentru provocarea ostilităților cu Polonia, să preia funcția.

La 1 septembrie, neștiind amploarea apărării sale, germanii au lansat un atac frontal asupra Westerplatte și au fost doborâți înainte de a se apropia de cetatea ascunsă, atacul lor blindat fiind spulberat de tunul de câmp de 75 mm al polonezilor. În ajutor a venit o navă de război bătrână, din epoca apusă a dreadnought-urilor, *Schleswig-Holstein*, din 1909. Jonasz scrie că artileria de campanie poloneză "a fost reperată de observatoarele cuirasatului, iar focul greu a fost imediat îndreptat împotriva ei. Primul cartuș naval a lovit trunchiul copacului sub care se afla tunul de 75 mm, iar următoarele două s-au apropiat suficient de mult pentru a scoate tunul complet din funcțiune. (Tunul a fost ulterior reparat și utilizat de germani, încheindu-și definitiv cariera în buzunarul de la Stalingrad)" (68, 69).

Bătrânul cal de luptă a dus greul, aruncând un număr tot mai mare de lovituri directe în instalație. "Acest baraj brutal, în timpul căruia vasul de luptă a tras cu tunurile sale uriașe în instalație de la o distanță de doar 400 de metri, a fost menținut până la ora 21:00. Aceasta i-a determinat pe polonezi să evacueze Strong-point Prom, al cărui personal s-a retras pentru a ajuta la supravegherea Guard-house One. Subofițerul Gryczman a depus mărturie cu privire la intensitatea focului atunci când a dat ordinul de retragere: "Am supraviețuit la două războaie, dar nu am văzut niciodată așa ceva!"

Polonezii din Westerplatte au rezistat o săptămână în fața germanilor, care puteau fi cavaleriești față de un inamic hotărât. "După capitulare", a relatat Jonasz (71), "ofițerilor polonezi li s-a permis să își păstreze săbiile, ca semn al respectului pe care apărarea îl câștigase în rândul adversarilor lor". Polonezii au suferit 15 pierderi de vieți omenești, în timp ce 200 până la 300 dintre adversarii lor zăceau morți.

Față de cele 30 de divizii, o brigadă blindată și 842 de avioane operaționale ale Poloniei, Germania a desfășurat 106 divizii, șase divizii blindate și 3 000 de avioane de război. Cu toate acestea, comparația este înșelătoare, deoarece mai mult de jumătate din aceste forțe ale Wehrmachtului trebuiau să fie pregătite la un moment dat pentru a face față atacurilor anticipate ale Marii Britanii și Franței în vest. Deși germanii dețineau o superioritate numerică și tehnologică față de polonezi, avantajul lor nu era atât de pronunțat precum părea pe hârtie.

Liderii polonezi nu și-au făcut niciodată iluzii că ar putea câștiga singuri împotriva lui Hitler. Strategia lor de a întârzia înaintarea germană până când Aliații occidentali le vor veni în ajutor s-a bazat, desigur, în întregime pe promisiunile britanicilor și francezilor. Generalul Tadeusz Kutrzeba, directorul Academiei Militare Poloneze, faimos în timpul campaniei ca comandant al contraofensivei de pe râul Bruza, știa că "va fi necesar să așteptăm ajutorul Franței. Polonia va trebui să

se bazeze pe forțele proprii timp de șase până la opt săptămâni, chiar dacă francezii reacționează prompt". Dar Führerul nu avea nicio intenție să le acorde atât de mult timp. Comandantul șef francez, generalul Gamelin, a declarat: "Cunosc perfect armata poloneză. Trupele sale sunt excelente, iar comandanții lor sunt demni de laudă. Polonezii vor rezista, iar noi nu vom pierde timpul în a le veni în ajutor. Polonezii vor rezista cel puțin șase luni, iar noi le vom veni în ajutor prin România".

Dar o astfel de gândire era înrădăcinată în strategiile depășite ale Primului Război Mondial. Comandanții aliați au presupus că au nevoie de cel puțin trei săptămâni pentru a-și pregăti forțele, timp în care germanii încheiaseră deja războiul din Polonia. Șocați de avansul rapid al Wehrmachtului, francezii au încercat să organizeze operațiuni împotriva apărării Germaniei de vest între râurile Rin și Moselle. Dar plină de iresponsabilitatea comitetului și de corupția endemică a democrațiilor de pretutindeni, Franța a avut nevoie de o săptămână pentru a-și organiza atacul.

Până în acel moment, a fost lansată prematur și cu mai puțin de jumătate de inimă. Cum germanii pătrundeau în Polonia mult mai repede și mai adânc decât credeau comandanții aliați că este posibil, generalul Gaston Pretelat, directorul ofensivei, a fost supus unor presiuni politice severe pentru a ataca imediat vestul Germaniei, pregătit sau nu. El a adunat în grabă 31 de divizii, inclusiv 14 unități de primă linie, ale Grupului de armate 2 francez. În ciuda acestei forțe formidabile pe care o avea la dispoziție, Pretelat a înaintat cu temeritate împotriva Armatei I germane, copleșitor depășită numeric și formată din doar 17 divizii. Spre consternarea lor, francezii au constatat că Linia Siegfried, care proteja frontiera germană, era prea departe în spatele frontului, forțându-și artileria să se plaseze sub focul inamic înainte de a putea angaja apărarea. În plus, linia Siegfried s-a dovedit inexpugnabilă în fața obuzelor de 155 mm. Chiar și după ce francezii și-au adus tunurile de 220 și 280 mm - cele mai mari tunuri de pe Pământ - apărarea din beton armat a Liniei Siegfried a rămas neatinsă, deși artileria lui Pretelat a fost rapidă și foarte precisă. Linia Siegfried a rezistat, dând un nou sens termenului "oțel german".

Între timp, Armata a 4-a a generalului Edouard Requin, cu flancul stâng pe Saar, a capturat 7,5 mile din teritoriul german. În același timp, Armata a 3-a a generalului Conde a preluat un salient al pădurii Warndt. Din aceste poziții, Pretelat a pregătit un asalt direct asupra Liniei Siegfried, care urma să se deschidă pe 17 septembrie. Dar, până atunci, Varșovia fusese asediată, iar armatele poloneze ruinate. Operațiunile ulterioare păreau inutile, așa că au fost anulate. În mod ironic, data proiectată a ofensivei lui Pretelat a fost aceeași zi în care trupele ruse au intrat în estul Poloniei, un eveniment care ar fi trebuit să fie coordonat cu Franța pentru a

strânge Germania între timp. Dar cel puțin francezii au încercat să își îndeplinească partea lor de înțelegere, deși cu jumătate de inimă. Britanicii, de la care polonezii primiseră tot felul de asigurări ferme de ajutor militar, nu au mișcat niciodată un deget pentru a-i ajuta. Englezii nu aveau nici mijloacele, nici intenția de a salva Polonia, asupra căreia erau acum dornici să ducă un război împotriva Germaniei, indiferent de pretext.

Ceea ce i-a învins cu adevărat pe polonezi și a oprit simultan orice ofensivă a aliaților occidentali a fost cooperarea strânsă dintre blindatele motorizate care avansau rapid și Luftwaffe. O astfel de coordonare inedită depindea de comandanții aerieni locali care lucrau în colaborare cu ofițerii de la sol. Această combinație unică și extrem de eficientă între servicii era necunoscută în structura conștientă de clasă a cercurilor militare non-național-socialiste. Ea era rezultatul spiritului de colaborare de clasă cu care Adolf Hitler își inspirase poporul. Stukas Junker Ju 87 au servit ca artilerie zburătoare, făcând găuri în pozițiile inamice, prin care Panzerule se revărsau în număr mare.

Această utilizare tactică fără precedent a avioanelor și tancurilor a fost prevăzută de șeful Luftwaffe, Reichsmarshall Hermann Goering, ca fiind cel mai bun mijloc de a elimina Polonia înainte ca francezii să aibă timp să organizeze o amenințare serioasă la adresa apărării slabe din vestul Germaniei. În consecință, diviziile aeriene germane au deschis breșe uriașe în fortificațiile Poloniei de-a lungul graniței. Prin acestea, avangarda de invazie a Grupului de armate Sud a pătruns în dimineața zilei de 1 septembrie. Bombardierele Junker, Heinkel și Dornier au continuat să sectioneze liniile vitale ale forțelor inamice la sol, în special toate drumurile și căile ferate care transportau întăriri și provizii poloneze către front. Au izolat câmp de luptă după câmp de luptă, paralizând astfel comunicațiile și transportul și împiedicând contraatacurile masive împotriva Panzerelor.

Un obiectiv vital al acestui prim *Blitzkrieg*, sau "război fulger", a fost distrugerea imediată a periculoasei forțe aeriene poloneze la sol. Dar Luftwaffe a prins și distrus doar 30 de avioane inamice încă parcate în apropierea și în hangarele lor. Polonezii își răspândiseră cu înțelepciune avioanele de război în toată țara, pe numeroase aerodromuri. Prin urmare, forțele lor aeriene trebuiau să fie distruse în luptă aeriană. Și așa a fost. În primele două săptămâni ale campaniei, P-23 au avut parte de o acțiune intensă, atacând coloanele germane motorizate și Panzer. Dar piloții Messerschmitt au decimat bombardierele în picaj înainte ca majoritatea dintre ele să se poată apropia de ținte. Eminentele unități *Karas* au suferit pierderi de peste 85%, lăsând doar 17 "Carpați" să treacă cu greu granița în România, unde au fost confiscate în mod rușinos.

Dar polonezii au luptat cu o determinare curajoasă. La 7 septembrie, Forțele Aeriene Poloneze au obținut cea mai mare victorie aeriană individuală, doborând

15 avioane germane într-un singur angajament. Varșovia opera un sistem de avertizare timpurie de ultimă generație, care i-a luat prin surprindere pe aviatorii Luftwaffe. Ori de câte ori aceștia ajungeau în capitala poloneză, roiuri de avioane de vânătoare P.11 îi așteptau deja. Potrivit maiorului F. Kalinowski din Forțele Aeriene Poloneze, "în vara anului 1939, în jurul Varșoviei a fost creată o rețea de posturi de observare pentru a avertiza din timp avioanele inamice care se apropiau, iar aceste posturi trebuiau să transmită informații prin radio și telefon către sala de operațiuni a Brigăzii de urmărire, de unde erau date toate ordinele de intervenție".

În timp ce piloții Luftwaffe se luptau pentru controlul cerului, ei erau distrași de la scopul lor principal: sprijinirea camarazilor lor de arme la sol. În consecință, între 15 și 18 septembrie, Diviziile 11 și 38 poloneze din "Grupul Sosnkowski" au trecut prin trei încercuiri încercate de Armata a 14-a germană. Mărșăluind toată noaptea și luptând ziua, polonezii au învins toate eforturile Wehrmachtului de a-i împiedica să traverseze râul strategic San. Ei au capturat în acest proces 20 de piese de artilerie și 180 de vehicule de la germani. Anterior, tancurile Diviziei a 4-a Panzer au fost înfrânte în atacul lor surpriză eșuat asupra Varșoviei. În timp ce Regimentele 35 Panzer și 12 Pușcași avansau prin suburbiile capitalei, au fost supuse unui foc intens de artilerie îndreptat chiar din oraș. Suferind pierderi grele, au fost forțate să se retragă. Dar nu departe în spatele lor a luat cu asalt puternica Armată a 10-a. Aceasta a ajuns până la Vistula, la Gora Kalwaria, unde a decimat complet armata de elită Lotz.

Îngrozit de anihilarea rapidă a primei sale forțe de luptă, mareșalul Rydz-Smigly, comandantul suprem al Poloniei, a ordonat o retragere generală, cu întârziere, spre est. Puternicele armate Pomorze și Poznan, care cuprindeau patru divizii de infanterie și două brigăzi de cavalerie - un întreg grup de armate - au condus această retragere luptătoare spre Varșovia. Acestea au ocupat poziții lângă Kutno, în apropierea râului Bzura, la aproximativ 65 de mile vest de capitală, sub comanda generalului Kutrzeba. La 10 septembrie, în timp ce încercau să traverseze râul, polonezii au fost provocați de Armata a 10-a germană, aflată în inferioritate numerică, care se grăbise să urce dinspre Lodz pentru a le bloca trecerea.

Luând inițiativa de a lansa propria contraofensivă, polonezii au trecut la atac cu o hotărâre furibundă, capturând capete de pod lângă Lowicz și respingând Divizia 30 Infanterie germană. Armata a 10-a a rămas fără provizii, iar întregul flanc al Grupului de armate Sud al Wehrmacht-ului a fost brusc amenințat. O răsturnare teribilă era iminentă, iar întreaga campanie era pusă în pericol, când Luftwaffe a zburat în ajutor. Zburând în opt sau mai multe misiuni pe zi, avioanele de atac Henschel 123 și bombardierele în picaj Stuka au pulverizat capetele de pod deținute de inamic, paralizând pozițiile defensive poloneze din jurul Dzialoszyn și Czystochowa. Avioanele cu două motoare Messerschmitt Me-110 au mitraliat mari

concentrații ale celor mai bune trupe ale generalului Kutrzeba, care au fost decimate și mai mult de ieșirile la nivel ale bombardierelor de calibru mediu Dornier și Heinkel. Polonezii și caii lor au înnebunit de panică în mijlocul potopului prelungit de bombe și obuze care cădeau.

Armata a 8-a germană avea acum posibilitatea de a se alătura Armatei a 10-a asediate, iar alte lovituri aeriene au permis diviziilor sale motorizate și Panzer să se îndrepte spre nord, lovind în flanc armatele combinate Pomorze și Poznan. Ca niște șerpi răniți dureros, acestea s-au năpustit asupra germanilor în jurul orașelor Lowicz și Sochaczew, unde au avut loc lupte corp la corp incredibil de violente, până când polonezii au fost treptat încercuiți și izolați la Kutno. O săptămână de lupte intense, la nivel de divizie, s-a încheiat pe 10 septembrie cu capitularea a 170 000 de soldați polonezi.

Imediat după succesul lor, bombardierele Luftwaffe s-au năpustit asupra Diviziei a 7-a poloneze care încă rezista la Czystochowa. O zi întreagă de raiduri și bombardamente neîntrerupte ale Luftflotte 4 au forțat întreaga divizie să se predea *în masă*, fiind pentru prima dată când o forță aeriană a obligat unități terestre de o asemenea mărime să depună armele. Doar cinci zile mai târziu, piloții Luftflotte 4 au repetat victoria lor istorică, forțând capitularea unui număr și mai mare de trupe inamice la sud de Radom, unde polonezii erau înconjurați de un inel de fier de Panzere.

Bătălia de la Bzura se încheiase, dar nu și speranțele lui Rydz-Smigly de a face posibile atacurile franceze împotriva Germaniei de Vest prin oprirea avansului Wehrmacht-ului. De fapt, oamenii generalului Pretelat își începuseră deja asaltul asupra liniei Siegfried. Intervenția franceză începea într-adevăr să aibă efect asupra campaniei poloneze, Goering retrăgând brusc încă 400 de bombardiere medii pe Frontul de Vest, chiar în momentul în care operațiunile aeriene deasupra Varșoviei erau pe punctul de a începe împotriva apărătorilor hotărâți ai acesteia, care se jucau cu timpul. Transporturile greoaie, venerabilele Junkers Ju-52, au fost forțate să servească de urgență ca bombardiere, un rol pentru care erau complet nepotrivite. Doar treizeci de "Auntie Jus" au fost ambalate cu lăzi de bombe incendiare cu fosfor de două livre. Acestea au fost literalmente scoase cu mâna pe ușile calei de încărcare de către doi soldați repartizați fiecărui Junkers!

Pentru a încheia cât mai repede campania din Polonia, Hitler a intervenit pentru prima dată în lupte. Până atunci, el le lăsase generalilor săi mână liberă în conducerea războiului. Dar aceștia nu se mișcau suficient de repede. Führerul a vrut să elimine Polonia în trei săptămâni, timp suficient pentru a-și pregăti apărarea împotriva atacului anticipat al aliaților dinspre vest, care, de fapt, începuse deja. Pentru a strânge restul forțelor poloneze de la est de Vistula, el a ordonat Armatei a 14-a să se îndrepte spre nord-est de la L'vov. Corpul său XIX Panzer a ieșit din cap-

cană, iar campania era ca și încheiată. Varșovia era acum complet încercuită. Cu toate forțele armate ale Poloniei distruse sau ruinate, apărarea capitalei era lipsită de sens. Germanii le-au ordonat apărătorilor săi să se predea pașnic, evitând astfel vărsarea inutilă de sânge. Cu toate acestea, polonezii încă aveau încredere în salvarea lor din partea Aliților occidentali și au refuzat. Ca răspuns, Goering a concentrat 1 776 de bombardamente în doar 48 de ore, forțând Varșovia să capituleze pe 27 septembrie. Apărătorii săi nu au fost abuzați, ci li s-au acordat onorurile de război de către generalul Blaskowitz, comandantul Armatei a 8-a germane, un gest care s-a reflectat în mod frumos asupra simțului său și al Wehrmacht-ului de cavalierism și umanitate, calități care s-au dovedit ulterior a lipsi în mare parte aliaților.

Campania a fost scurtă, dar brutală, cu 10.572 de germani morți, 3.400 dispăruți (presupuși morți) și 30.322 răniți. Peste 694.000 de polonezi au fost luați prizonieri. Înainte de capitularea de la Varșovia, Rydz-Smigly, Beck și toți ceilalți a căror aroganță și lăcomie au dus la aceasta au părăsit poporul polonez în mijlocul mizeriei sale, fugind în România. De aici, trupele franceze promise de generalul Gamelin ar fi trebuit să salveze Polonia la timp. Dar tot ce au găsit conspiratorii polonezi în România a fost internarea. Alți polonezi au fugit în Anglia, chiar națiunea care le trădase țara, pentru a continua o luptă fără creier, autodistructivă, împotriva lui Hitler. După cum s-a dovedit, acești nebuni inegalabili au trăit să vadă ziua în care aliatul sovietic al camarazilor lor britanici duplicitari a fost expus pentru execuția a aproximativ 15 000 de polonezi în masacrul din pădurea Katyn din aprilie 1943.

Atunci când șeful pro-aliat al guvernului polonez în exil, generalul Wladyslaw Sikorski, a cerut ca atrocitatea să fie investigată, serviciile secrete britanice l-au asasinat trei luni mai târziu într-un accident aviatic trucat la Gibraltar, de teamă să nu-l îndepărteze pe Stalin într-un moment în care Marea Britanie avea nevoie de participarea sovietică. Trecând peste uciderea în masă a aliaților lor polonezi, care anterior le adusesese atât de multă valoare propagandistică, Churchill și Roosevelt au renunțat complet la aceștia la celebra Conferință de la Teheran, când au predat Polonia în întregime demonilor sovietici.

În schimb, Hitler a dorit să păstreze un stat polonez independent, dar a fost împiedicat să facă acest lucru de Stalin, care a cerut împărțirea Poloniei ca preț al nebeligeranței sale (*Cavendish*, 37). Sovieticii nu aveau cu siguranță dreptul la niciun fel de considerații speciale, deoarece și-au respectat doar marginal partea lor din Pactul de neagresiune invadând Polonia *după ce* campania fusese deja decisă la 17 septembrie. Le era frică de polonezi, care aproape că răsturnaseră imperiul lor comunist cu mai puțin de douăzeci de ani înainte, când armatele mareșalului Pilsudski invadaseră URSS. De aici, răzbunarea lor lașă asupra acestui popor învins.

Trădarea poloneză părea să se hrănească singură. În august 1944, la îndemnul unei emisiuni radio sovietice care promitea un sprijin masiv din partea Rusiei, polonezii au organizat o revoltă armată împotriva autorităților de ocupație germane. **Waffen-SS** a răspuns reducând capitala poloneză la ruine fumegânde în atacuri mult mai devastatoare decât ofensiva aeriană a Luftwaffe din 1939. În timp ce polonezii duceau o nouă bătălie cu germanii, o bătălie capcană și sortită eșecului, ei puteau vedea trupele Armatei Roșii pregătite să ajute la periferia estică a Varșoviei. Dar Stalin a ordonat forțelor sale să se retragă și să îi lase pe polonezi "să fiarbă în propria lor zeamă". Atunci când britanicii au cerut permisiunea de a lansa măcar provizii pe calea aerului în Varșovia, Stalin a refuzat. La scurt timp după aceea, răscoala a fost înfrântă cu pierderi grele de vieți omenești. Încă o dată, polonezii s-au lăsat păcăliți de promisiunile transparente ale unor străini care considerau că țara lor nu este altceva decât pionul unor scopuri străine.

Toate acestea și multe altele au suferit polonezii pentru refuzul lor de a lua în considerare cererea rațională a lui Adolf Hitler: returnarea unui singur oraș care nu le aparținea. Cât de minusculă, chiar meschină pare această chestiune negociabilă, în comparație cu vasta panoramă de distrugere, moarte și suferință care a urmat pentru Polonia și restul lumii!

Fără îndoială, nicio altă națiune de pe Pământ nu ar fi putut învinge forțele armate ale Poloniei, formate din milioane de oameni, în mai puțin de o lună. Planurile Aliatilor de a întârzia înaintarea Germaniei, acordând astfel suficient timp Franței pentru a ataca în vest, au fost solide după standardele strategice ale vremii. Nimeni, nici măcar generalii lui Hitler, nu credea că polonezii puteau fi învinși în mai puțin de trei săptămâni. Ca atare, Hitler merită cea mai mare parte a meritelor pentru victorie, în primul rând prin insistența sa asupra puterii aeriene de sprijin la sol și prin încercuirea uriașă a forțelor inamice la est de Vistula, unde polonezii și-au pierdut orice speranță de rezistență prelungită.

Campania a fost, într-adevăr, un triumf al geniului și curajului național-socialist asupra conspiratorilor mărunți la minte care încercau să zdrobească cea mai mare speranță a rasei albe. Dar a fost, de asemenea, catastrofală pentru un popor valoros, trădat de politicieni avari și de străini cu intenții extrapolone. Mai rău, măcelul reciproc al arienilor din 1939 în Polonia a fost o tragedie pentru civilizația occidentală, unde a început Marele Război fratricid și adevăratul Declin al Occidentului.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

